Í gerkvöld rifjaði jeg upp fyrir
mjer, með Guzilbjörga sys tur mina
og manni hennar, Guðmundi
Lýðssyni, at burði, sem gerðust á
búskapar árum foreldra minna,
þegar þau bjuggu í Oddagörðum
en þar bjuggu þau í 10 ár áður
en þau förn að Holti, vorið 1889.

Í tvö ár dóu kindur að vetrar-
lagi, án þess að hægt vari að gera sjer
grein fyrir hver orsökin var. Fyrri vetur-
inn voru það veturgamlar ær sem
dóu, 2 í einu, og munu alls hafa
farið 12.
Síðara árið átta þau 30 gemlinga
í húsi, og einn morgun á útmánuð-
um lágu 18 þeirra dauðir. Pabbi
sókti Guðmund læknir í Langardalum
og gat hann enga sennilega orsök
fundið. Gemlingarnir voru svo
vel fóðraðir að hægt var að ogja þá.
Mjer er það ljóst að foreldrar minnir

vorre svo blyjedómalaus, að þau hafa
ut hugað allar ástoður eftir getu, en
þau fundu enga sennilega ástoðu
Jeg man að móðir mín sagðist
hafa sagt að hún vori ánogð meðan
þetta komi ekki í fólkið sjálft.
Ken nosta sennar verðlaugim. bróðir
þabba, sem vor á heimilinu, bráðkvaddur
þessi ástoðjandi óhöpp vorn þess
valdandi að þau fóru frá Oddagörðum
að Holti.
Skíring hefur aldrei nein fengist
á þessu.

St. að Tjalli 22/10 40

Sigurgr. Jónsson.

1 12